

havde Forsørgelsespligt imod Børn under 15 Aar. Udvalget havde egentlig ønsket at komme ind paa en Bestemmelse i Lighed med den, der var i Dyrtidshjælpsloven af 30. August 1915, hvor vi i Stedet for denne Betegnelse: „Forsørgelsespligt overfor Børn under 15 Aar“, havde Betegnelsen: „egen Husstand“, men den højtærede Finansminister har i en Skrivelse, der er aftrykt som Bilag til Betænkningen, oplyst os om, at det har givet Anledning til Tvivl ved Lovens Gennemførelse, og at man derfor er enedes om i en Komité, som har bestaaet af Repræsentanter for de forskellige Ministerier, og som traadte sammen for at udarbejde de nærmere Regler for den supplerende Dyrtidshjælp, der blev givet ved en Tillægsbevilling for Finansaaret 1915—16, og som blev tiltraadt af begge Tings Finansudvalg, at gaa til Bestemmelsen om „Forsørgelsespligt overfor Børn under 15 Aar“. Vi er derfor enedes med den højtærede Finansminister om blot at indføre den Ændring at rette 15 Aar til 18 Aar.

Hele Udvalget har dernæst tiltraadt et Ændringsforslag om, at Staten skal bære hele den Udgift, som er forbundet med Udredelsen af Dyrtidstillæget til Lærere og Lærerinder. Det kan ikke nægtes, at Staten under disse ekstraordinære Forhold ogsaa har særlige Skatteobjekter at ty til. Det har en Del af Kommunerne selvfølgelig ogsaa, men andre har det i hvert Fald ikke, og der er vel endog Kommuner, hvis Skatteindtægter er gaaet ned, og som har faaet særlige Byrder at bære paa Grund af Krigsforholdene. Det er derfor, finder jeg, naturligt, at Staten fritager Kommunerne for alle de af Dyrtidstillæget følgende direkte Udgifter.

Med disse Ord skal jeg anbefale de af Udvalget, henholdsvis af Udvalgets Flertal, stillede Ændringsforslag til Vedtagelse af det høje Ting.

Abrahamsen: Som det fremgaar af den omdelte Betænkning og af de Udtalelser, som den ærede Ordfører nu har fremsat, er det lykkedes under Udvalgets Arbejde at skaffe Enighed paa saa godt som alle Punkter. Kun med Hensyn til § 3 i Lovforslaget har jeg ikke kunnet slutte mig til Flertallet, og jeg ønsker med nogle faa Ord at gøre Rede for Grunden til, at jeg ikke har kunnet gøre det.

Ved dette Lovforslags første Behandling her i Tinget blev der af min Gruppes Ordfører (Ellinger) udtalt, at vi ikke godt kunde gaa med til at sætte en Lønnings-

grænse ved 3,000 Kr. som Betingelse for at opnaa det foreslaaede Dyrtidstillæg. Vi maatte og maa hævde, at en Grænse ved 3,000 Kr. ikke tager alle dem med, der føler Dyrtidens Tryk og Byrder, at ved 3,000 Kr.s-Grænsen hører Trangen til et Dyrtidstillæg ikke op, og det Ændringsforslag, jeg har stillet, gaar derfor ud paa at stryge Grænsen, d. v. s. at føre Dyrtidstillæget op endog til de højeste Lønninger. Jeg vil minde om, at under første Behandling her i Tinget udtalte min Gruppes Ordfører sig i denne Retning, og jeg vil minde om, at det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) erklærede paa sit Partis Vegne, at han heller ikke fandt sig tilfredsstillet ved en Lønningsgrænse, der var sat ved 3,000 Kr. Det ærede Medlem fra Fredericia lod i sin Tale skinne igennem, at der fra hans Gruppe ikke vilde være noget i Vejen for — det var tværtimod dens Ønske —, at man fik denne Lønningsgrænse sat op til en langt større Højde end den i Lovforslaget foreslaaede. Det ærede Medlem fra Aakirkeby (Koføed) erklærede ogsaa, at om denne Grænse vilde der kunne forhandles. Da jeg kom ind i Udvalget, gik jeg derfor derind med det Haab, at det skulde kunne lykkes at opnaa Enighed om at flytte Grænsen fra 3,000 Kr. op til en noget højere Lønning. Jeg havde tænkt mig, at man kunde være naaet op i hvert Fald til de 4,000 Kr., og jeg maa ogsaa erkende, at der under Udvalgets Arbejde viste sig at være nogen Stemning for at gaa et Stykke højere end til 3,000 Kr. Men det lykkedes ikke at opnaa Enighed derom, og den omdelte Betænkning og det stillede Ændringsforslag viser, at Udvalgets Flertal har foretrukket at blive ved den Grænse, der var sat af den højtærede Finansminister, nemlig ved de 3,000 Kr.

Ud fra hvilke Synsmaader og Betragtninger man er kommet til den Afgørelse, at man skal standse ved denne Grænse, er mig ikke helt klart. Jeg kan ikke se, at det kan være finansielle Synsmaader, man har gjort gældende. De Ændringsforslag, som Udvalget stiller, betyder nemlig en Merudgift i Forhold til det af Ministeren forelagte Lovforslag, og jeg vil henlede Opmærksomheden paa, at en Ændring af meget stor finansiell Rækkevidde er blevet indført paa Lovforslaget, idet man har forøget det Tillæg, man oprindeligt havde tænkt at give, og om hvilket der var Enighed i Udvalget, nemlig 240Kr., til 255 Kr., idet man har givet Lovforslaget tilbagevirkende Kraft fra 1,